

Κ' ἦτον τ' ἀέρι δροσερό κ' ἡ κόρη 'ς τὴν λαλιά της
κ' ἦπερ' ἄνεμος τὴν λαλιά 'ς τὰ ὄρη τὰ λαγκάδια
κ' ἀντιλαχοῦσαν οἱ κρεμ-μοὶ κ' οὔλα τὰ ριτσόονα
(ριζοβούνια).

ἀντιλέγω λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀντιλέω
Πελοπν. (Λακων. κ. ἄ.) Μέσ. ἀντιλέγομαι Μέγαρ.

Τὸ ἀρχ. ἀντιλέγω.

1) Λέγω ἐναντία, ἐναντιολογῶ: "Ο,τι καὶ ἂν τοῦ πῆς,
αὐτὸς ἀντιλέγει. Συνήθισε ν' ἀντιλέγῃ κοιν. || Φρ. Λέγω καὶ ἀντι-
λέγω (ἀναιρῶ ὅ,τι εἶπον. Συνών. φρ. λέγω καὶ ξελέγω)
Κερασ. || Ἄσμ.

Ἡ μάνα της ἡ Σκλήραινα, κάτσε, Ρηγιώ, τῆς λέγει,
καὶ ὁ κύρις της ἀντίλεγε, σῦρε, Ρηγιώ μου, σῦρε
Ἀθῆν. (παλαιότ.) Συνών. ἀντικρίνω Β 2, ἀντιμιλῶ.

2) Μέσ. ἐρίζω, φιλονικῶ Μέγαρ.

ἀντιλήβομαι σύνηθ. ἀδिलήβομαι Θήρ. Κύθηρ. Ἀόρ.
ἀδिलήφτηκα Νάξ. (Γαλανᾶδ.)

Ἐκ τοῦ ἀορ. ἀντιλήφτηκα <ἀντελήφτην τοῦ
ἀρχ. ἀντιλαμβάνομαι.

Ἀντιλαμβάνομαι, ἐννοῶ: Ἀντιλήβεται εὐκόλα ὅ,τι τοῦ πῆς.
Δὲν ἀντιλήβεται τῇ θέσῃ του σύνηθ. Ἀδिलήβομαι τὸ καθεὶς
Θήρ. Σὰν ἤκουσεν τοὶ φωνές, ἀδिलήφτηκεν πῶς ἦτανε τῶν
ἀθρόωπων δον Γαλανᾶδ. Συνών. ἀγροικῶ 1, ἀναβάλλω 4,
ἀναγροικῶ, ἀνανοῶ 2, ἀνεμίζω (I) Α 8, καταλα-
βαίνω, νοιώθω.

ἀντίληψι ἡ, λόγ. κοιν. ἂντιληψι Πελοπν. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. ἀντίληψις.

1) Τὸ νὰ ἀντιλαμβάνεται τις, τὸ νὰ ἐννοῇ, ἡ ἰκανότης
πρὸς γνῶσιν τοῦ ἐκτὸς ἡμῶν κόσμου λόγ. κοιν.: Ἐχει
γερὴ ἀντίληψι. Δὲν ἔχει ἀντίληψι καὶ δὲ θὰ μάθῃ τίποτε.

2) Λιποθυμία, οἶον ἔνεκα καύσωνος, δυσωδίας, συγκι-
νήσεως κττ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κορινθ. Λακεδ. Μάν.
Μεσσ.): Ἦταν σήμερα 'ς τὴν κηδεῖα ἡ μάνα μου καὶ τῆς
ἤρθε ἀντίληψι Μεσσ. Διὰ τὴν σημ. πβ. Θουκ. 2, 49, 7 «εἴ τις
ἐκ τῶν μεγίστων περιγένοιτο, τῶν γε ἀκρωτηρίων ἀντί-
ληψις αὐτοῦ ἐπεσήμαινε» (προσβολὴ τῶν ἄκρων).

ἀντιλογῇ ἡ, ἀμάρτ. ἀντιλοῇ Πελοπν. (Μάν.) ἀθιογῇ
Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. ἀντιλογία. Διὰ τὸν μετασχημα-
τισμὸν ἰδ. Γ' Χατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 24 (1912) 9 κέξ. Ὁ τύπ.
ἀθιλογία καὶ μεσν. Ἰδ. ΚΣάθα Μεσν. Βιβλ. 6, 109.

1) Κακολογία, διαβολὴ Τσακων.: Ὁ δεῖνα εὐκείατξε νι
νία ἀθιογῇ. Διὰ τὴν σημ. πβ. Δημοσθ. 40, 32 «ἐξ ἀντιλο-
γίας καὶ λοιδορίας πληγὰς συναψάμενος... εἰς Ἀρειον
πάγον με προσεκαλέσατο». 2) Ἐνόχλησις, στενοχω-
ρία Πελοπν. (Μάν.): Τὰ παιδιὰ εἶναι ὅλο ἀντιλοῇ μὲ τοῖς
φωνές τους.

ἀντιλόγημα τό, ἀμάρτ. ἀντιλόγ'μα Σαμοθρ. ἀντι-
λόγισμα Χίος ἀντιλόισμα Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντιλογῶ.

1) Ἀντιλογία, ἀπρεπὴς ἀπάντησις Σαμοθρ. Συνών.
ἰδ. ἐν λ. ἀντίκρισι. 2) Ταραχή, στενοχωρία Μάν.

3) Πληθ., νουθεσίαι, παραινήσεις, παρατηρήσεις Χίος
Ἔτισεῖνα τ' ἀντιλογίσματα ποῦ τοῦ 'λεγεν, ἄξιζεν καθένα δέκα
φλουριά.

ἀντιλογητής ὁ, ἀμάρτ. ἀθιογίστρα Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντιλογῶ. Ὁ τύπ. ἀθιογίστρα ἀντι
ἀντιλογίστρα ὡς καὶ ἀθιογῇ <ἀντιλογῇ.

Κακολόγος, συκοφάντης. Διὰ τὴν σημ. πβ. Ἐρωτοπαίγν.
στ. 322 (ἐκδ. Hesselting-Pernot) «ψεύστης καὶ ἀντιλο-
γητής καὶ ὁποῦ φιλεῖς κομπῶνεις».

ἀντιλογία ἡ, λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀντι-
λογίγμα Πόντ. (Κερασ.) ἀντιλογία Ἡπ. (Τσαμαντ.) Μακεδ.
(Φλόρ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ. ἄ. ἂντιλογία Ἡπ. ἀντι-
λογία Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Γκριντ.)

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀντιλογία.

1) Ἀντίρρησις λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Χωρὶς
ἀντιλογία κοιν. Νὰ ζητήσης ὅ,τι νὰ θελήσης, γιατί θὰ σοῦ
δοθῇ χωρὶς δεύτερο λόγο καὶ ἀντιλογία Ἡπ. || Φρ. Εἶναι ὅλο
ἀντιλογία (ἐπὶ τοῦ διαρκῶς διαφωνοῦντος καὶ ἀντιλέγοντος)
κοιν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντίκρισι. 2) Ἀπάντησις,
ἀπόκρισις Ἡπ. (Ζαγόρ. Τσαμαντ. κ. ἄ.) Μακεδ. (Γκριντ.
Φλόρ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ. ἄ.: Ἄσμ.

Δώδικο χρόνους κάνει μέσα 'ς τὴ Φραγκιά,
οὐδὲ χαρτὶ μοῦ στέλνει καὶ οὐδ' ἀντιλογία

Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Γκριντ.)

Καὶ αὐτοὶ τὸν ἀποκρίνονται καὶ ἀντιλογία τὸν δίνουν
Μακεδ. — Ποίημ.

Καὶ ὁ Κωσταντῆς λαβαίνοντας τὸ μήνυμα τῆς κόρης
τῆς ἔστειλε γι' ἀντιλογία φλωρί Κωσταντινᾶτο

ΧΧρηστοβασ. Ἀγάπ. 2, 81 Συνών. ἀντίλογος 2.

ἀντιλογίζω ἀμάρτ. ἀδילוῖζω Θήρ. ἀδילוῶ Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντίλογος.

Εἶμαι ἀνόμοιος, διαφέρω: Τὸ φόρεμα ἀδילוῖζει (ὅταν
προσραφῇ τεμάχιον διαφόρου ὑφάσματος).

ἀντιλογίτικος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδιλοῖτικος Θήρ. Νάξ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντίλογος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ίτικος.

Ὁ ἀντιθέτου λογῆς, ἀπροσάρμοστος, ἀνόμοιος, ἐπὶ
πραγμάτων ἀποτελούντων ζεύγος: Αὐτὰ τὰ ποδήματα εἶναι
ἀδιλοῖτικά (δηλονότι δύο δεξιὰ ἢ δύο ἀριστερά) Νάξ.
Συνών. ἀλληλογίτικος, ἀντίλογος, ἀταίριαστος, ἄται-
ρος, δῖλογος, μονόλογος, παράταιρος.

ἀντίλογος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδίλοος Θήρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐς. λογή. Πβ. καὶ τὸ
ἀρχ. ἀντίλογος.

Ἀντιλογίτικος ὁ ἰδ.: Οἱ κάρτσες εἶναι ἀδίλοες. Ἀδί-
λοα ποτήρια.

ἀντίλογος ὁ, Ἡπ. Κάρπ. Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.) Λυκ.
(Λιβύσσ.) Μακεδ. (Θεσσαλον. Καστορ. Καταφύγ.) Πελοπν.
(Ἀργ. Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Λακων. Λάστ. Μάν. Οἶν.) Πόντ.
(Κερασ. Οἶν.) ἀδίλογος Νάξ. Πάρ. ἀντίλοος Κύπρ. ἀντί-
λουγος Ἡπ. (Ζαγόρ.) κ. ἄ. ἀντίλους Στερελλ. (Αἰτωλ.)
ἀντίλογο τό, Πελοπν. (Λάστ.)

Τὸ μεσν. οὐς. ἀντίλογος.

1) Ἀντιλογία, ἀντίρρησις ἐνθ' ἂν. πλὴν τοῦ Πόντ.:
Ἐχει πάντα τὸν ἀντίλογον 'ς τὸ στόμα (διαρκῶς ἀντιλέγει)
Μάν. Ἐχει ὅλο τὸν ἀντίλογο 'ς τὸ στόμα Σῦρ. || Φρ. μετὰ τοῦ
λόγος ἐν ἀντιθέσει πρὸς αὐτό: Ὁ λόγος ἔχει ἀντίλογο (ὁ τρα-
χὺς λόγος προκαλεῖ ἀνάλογον ἀντιλογία) Ἀργ. Βούρβουρ.
Θεσσαλον. Ὁ λόγος ἔχει καὶ ἀντίλογο Λακων. Κάθε λόγος
ἔχει καὶ τὸν ἀντίλόγον του Ἡπ. κ. ἄ. Οὐ λόους ἔχ' καὶ ἀντίλουον
Αἰτωλ. Κάθε λόος ἔδ' ἀντίλοο Κύπρ. Ὁ λόγος φέρνει ἀντίλογο
Θεσσαλον. Πελοπν. (Οἶν.) Ὁ λόος φέρνει τὸν ἀντίλοον Κύπρ.
Τὰ λόγια εἶναι θηλυκὰ καὶ ὁ λόγους φέρνει ἀντίλουγον Λιβύσσ.
Λόγους καὶ ἀντίλουγους καὶ δέκα παραπάνου Ἡπ. Λόγο τὸν
ἀντίλογο (μὲ τὰς ἀμοιβαίας ἀντεγκλήσεις, μὲ τὴν λογο-
μαχίαν) Κέρκ.

Ὁ λόγος ἔχει ἀντίλογο καὶ ἀντίλογος φαρμάκι
Ἀρκαδ.

Ὁ λόγος ἔχει ἀντίλογο, τ' ἀντίλόγ'χει πίκρα
Λάστ. Πβ. Cramer Anecd. 3, 216, 15 «λόγῳ λόγον παλαι-

